—Πίνω στὴν ὑγεία τῆς ὡραιότερης κοπέλλας τοῦ Παναμᾶ !...
Καὶ μονοροῦμι ἄδειασε τὸ ποτήρι του.

—Ἄκουσε, Ἄννα, πρόσθεσε σὲ λίγο. Θέλω νἄρθῃς στὸ πλοῖο μου να τὸ ἐπισκεφθῆς. Εἶνε καλοτάξειδο καράβι. Ἔχω ὡραῖα ἐνθύμια στὴν καμπίνα μου, ποὺ θέλω νὰ σοῦ τὰ δείξω.

—Σήμερα ἔχουμε πολλὴ δουλειὰ καὶ δὲν εὐκαιρῶ... Αὔριο ἴσως...

—Ὄχι ! ὄχι !... Σήμερα, Ἄννα, τώρα, ἀμέσως... Θὰ μιλήσω στὴν κυρὰ Μάρθα...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ πόρτα ἄνοιξε κ' ὁ Ἔρικ μπῆκε στὴ σάλλα. Ἡ Ἄννα σηκώθηκε κ' ἔτρεξε κοντά του. Συγχρόνως ὅμως ὁ Μόρρο τὸν εἶδε καὶ μὲ ἀγρια φωνὴ βροντοφώνησε :

—Ὄλαφσον ! πήγαινε ἀμέσως πίσω στὸ πλοῖο ! Πῶς τόλμησες νὰ παρακοῦσῃς τὴ διαταγή μου καὶ νἄρθῃς ἐδωπέρα ;.... Ἐσύ, Ἄννα, ἔλα ἐδῶ !... Σὲ θέλω !...

Ὁ Μόρρο ἔγνεψε στοὺς συντρόφους του κ.' αὐτοὶ ἀμέσως σηκώθηκαν και πλησίασαν τὸν Ὄλαφσον. Μὰ ἡ Ἄννα πρόφτασε καὶ γρήγορα τοῦ εἶπε :

—Ἔρικ ! Πρόσεξε !... Κινδυνεύω ἂν μείνω μόνη μου ἐδῶ μέσα !... Ἄς φύγουμε μαζύ !...

Τότε ὁ νέος ἄρπαξε τὴν Ἄννα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ προτοῦ προφτάσουν οἱ ἄλλοι νὰ τοὺς ἐμποδίσουν, ἔφυγαν τρέχοντας μέσα στὴ νύχτα.

Τὸ «Ὑγκάρεν» μᾶλις πρὸ ὀλίγου εἶχε πλευρίσει κ' εἶχαν τοποθετήσει τὴν κινητὴ γέφυρα, ποὺ τὸ ἕνωνε μὲ τὴν προκυμαία. Ἕνας γέρος ναύτης στεκόταν κάτω σκοπός. Ὁ Ὄλαφσον, λαχανιασμένος ἀπὸ τὸ τρέξιμο, μίλησε Νορβηγικὰ στὸ γέρο ναύτη καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησι, παρέσυρε τὴ νέα γιὰ ν' ἀνεβῇ στὸ πλοῖο. Μὰ ἡ φωνὴ τοῦ ναύτη τὸν σταμάτησε.

—Ὄλαφσον, εἴπατε ; Τὸν καπετάνιο ;

—Μάλιστα !....

—Δὲν εἶνε....πειὰ στὸ πλοῖο ! Λυποῦμαι, παλληκάρι μου, ἂν ἦταν φίλος σου, μὰ ὁ καπετάνιος πέθανε ! Πᾶνε τρεῖς μέρες τώρα. Ἀπὸ κίτρινο πυρετό...

—Πέθανε ; τραύλισε ὁ νέος. Πέθανε ; Ἀπὸ κίτρινο πυρετό ;... Πέθανε !...

Μονομᾶς ὅλο τὸ θάρρος τοῦ νέου χάθηκε. Ὅλα σκοτείνιασαν γύρω του, ἐνῶ ἡ Ἄννα ξεποῦσε δίπλα του σὲ λυγμούς...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ φάνηκε ὁ Μόρρο μὲ τοὺς ἄνδρες ποὺ τὸν συνώδευαν.

—Πιάστε τον !... διέταξε.

Ἀμέσως ὁ Ὄλαφσον συνῆλθε καὶ μαινόμενος ρίχτηκε ἐναντίον τους. Μιὰ ἄγρια πάλη ἐπακολούθησε. Ὁ Ἔρικ μοίραζε γροθιὲς δεξιὰ κ' ἀριστερὰ καὶ μὲ κόπο οἱ τρεῖς ἄνδρες κατώφθωσαν νὰ τὸν πιάσουν καὶ νὰ τὸν τραβήξουν πρὸς τὸ πλοῖο τους.

Στὴν ἀρχὴ ὁ γέρο ναύτης θέλησε νὰ ἐπέμβῃ, μὰ κατόπιν σκέφθηκε καλύτερα κ' ἔσπευσε ν' ἀνεβῇ στὸ πλοῖο του. Ἡ Ἄννα, κλαίγοντας, ἀκολουθοῦσε τὸν Ἔρικ, ἀνίσχυρη νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀγαπημένο της. Σὰν ἔφτασαν στὸ «Ρίο ντελὰ Πλάτα» ὁ πλοιαρχος διέταξε μ' ἕνα σατανικὸ γέλιο :

—Κλεῖστε τον στὴν καμπίνα του. Ἀργότερα θὰ λογαριάστοῦμε....

—Ἄννα ! φώναξε ὁ νέος, φύγε ! Φύγε ἀπὸ τὸ πλοῖο ! Ὁπωσδήποτε θὰ ἔρθω ἀργότερα...

Ἡ νέα κατάλαβε πὼς ἄμεσος κίνδυνος τὴν ἀπειλοῦσε καὶ σὰν τρελλὴ κατέβηκε τὴ μικρὴ γέφυρα κ' ἔφυγε τρέχοντας.

Ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς σωροὺς τῶν ἐμπορευμάτων, ὑπερηδῶνιας τὰ σχοινὰ ποὺ στερέωναν τὰ πλοῖα στὴν προκυμαία, ἡ Ἄννα, παγκόβλητη, ἔφευγε. Πίσω της ἔτρεχε ὁ Μόρρο. Σὲ μιὰ στιγμὴ τῆς ἔκοψε τὸ δρόμο πρὸς τὴν παραλία καὶ δὲν τῆς ἔμενε ἄλλο παρὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ τρέχῃ στὴν προκυμαία. Ἀλλὰ τὸ κρηπίδωμα τελείωνε ἀπότομα λίγο πιὸ πέρα καὶ δὲν τῆς ἔμενε παρὰ νὰ διαλέξῃ ἢ νὰ ριχθῇ στὰ σκοτεινὰ νερα τῆς θάλασσας—καὶ τὰ μέρη ἐκεῖνα εἶνε γεμάτα καρχαρίες—ἢ νὰ πέσῃ στὰ χέρια τοῦ διώκτη της. Χίλιες φορὲς προτιμότερος ὁ θάνατος ! Κι' ἡ φτωχὴ νέα ξέχασε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴ μακρὴ ἀνυπεράσπιστη ἀδελφή της κ' ἐξακολούθησε νὰ τρέχῃ. Λίγα μέτρα μόλις τὴν χώριζαν ἀκόμα ἀπὸ τὸ τέρμα τοῦ τραγικοῦ δρόμου της, ὅταν ἄγριες φωνές, βρισιὲς καὶ τρεξίματα τὴν ἔκαναν νὰ σταθῇ.

Ἀγνωστον πῶς, ὁ Ὄλαφσον εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὰ χέρια τῶν φρουρῶν του καὶ κυνηγοῦσε τὸν Μόρρο. Συγχρόνως πέντε-ἕξη ναῦτες ἀπὸ τὸ πλήρωμα τοῦ «Ὑγκάρεν», εἰδοποιημένοι ἀπὸ τὸν γέρο ναύτη, ἔσπευσαν εἰς βοήθειαν τοῦ συμπατριώτη τους. Κι' ἐνῶ ἐκεῖνοι κρατοῦσαν σ' ἀπόστασι τοὺς ἄνδρες τοῦ Μόρρο, ὁ Ἔρικ ἔφτασε τὸν καπετάνιο κ' οἱ δυὸ ἄνδρες βρέθηκαν ἀντιμέτωποι.

Πάλεψαν μὲ λύσσα, μὲ τὴν ἀπόφασι ὁ ἕνας νὰ ξεκάνῃ τὸν ἄλλον. Σὲ μιὰ στιγμὴ μάλισ'α ὁ Μόρρο θέλησε νὰ τραβήξῃ τὸ περίστροφό του. Ὁ Ἔρικ ἀντελήφθη τὴ χειρονομία του, τοῦ ἔστριψε τὸ χέρι καὶ τὸν ἀφώπλισε. Κατόπιν πέταξε τὸ περίστροφο στὴ θάλασσα καὶ μὲ μιὰ γερὴ γροθιὰ στὸ σαγόνι τοῦ ἀντιπάλου του, τὸν πέταξε χάμω ἀναίσθη. το. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ Ἄννα βρέθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ νέου....

. . . . . .

Τὸ «Ὑγκάρεν» ἔπλεε ὁλοταχῶς πρὸς τὴν πατρίδα... Ἡ θάλασσα, ἤρεμη, φωσφόριζε κάτω ἀπὸ τὴ γλυκὺ φῶς τῆς σελήνης. Κι' ἡ Ἄννα, μόνη της ἀπάνω στὴ γέφυρα τοῦ πλοιάρχου, παρακολουθοῦσε τὰ παιχνιδιάρικα νερά.

Ἡ Λόρνα κοιμόταν ἥσυχα κάτω στὴν καμήνα, στὴν κάτασπρη κοικέττα της. Ὅταν τελείωσε τὴ βάρδια του, ὁ Ἔρικ ἔσπευσε κοντὰ στὴ μνηστή του.

—Γλυκειά μου Ἄννα ! εἶπε ὁ νέος, ἀγκαλιάζοντάς την τρυφερά. Τελείωσαν τὰ ψέμματα ! Ποτὲ πειὰ δὲν θὰ χωριστοῦμε. Τώρα ποὺ πέθανε ὁ πατέρας μου, θὰ εἶμαι ἐγὼ τώρα ὁ πλοίαρχος τοῦ «Ὑγκάρεν». Ὅποτε θέλεις, θὰ ταξειδεύῃς μαζύ μου. Καὶ πάλι σὰν θέλεις θὰ μένῃς στὸ πατρικό μου, στὸ Τρονύτζαι. Θἄχῃς τὸν κῆπο μὲ τὰ ὄμορφα λουλούδια του, ὅπου θὰ παίζουν τὰ παιδιά μας. Ἡ μικρὴ Λόρνα θ' ἀναλάβῃ καὶ θὰ γίνῃ μιὰ ὄμορφη καὶ γερὴ κοπέλλα. Ναί, ἀγάπη μου ;

—Ναί, πολυαγαπημένε μου !... ψιθύρισε ἡ νέα, καὶ μ' ἐμπιστοσύνη ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της ἀπάνω στὸν ὦμο τοῦ Ἔρικ.

CECIL MAIDEN

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἕνας πολὺ γνωστὸς δικηγόρος τοῦ Λονδίνου διηγεῖται τὴν παρακάτω διασκεδαστικὴ ἱστορία γιὰ κάποια θεία του :

Κάποτε ἡ θεία του αὐτή, ἡ ὁποία ὑπέφερε συχνὰ ἀπὸ νευρικὲς κρίσεις, εἶπε στὸν γιατρό, ὁ ὁποίος τὴν κουράριζε, ὅτι τὰ μπάνια ἴσως θὰ τῆς ἔκαναν καλὸ στὰ νεῦρα.

—Τί σύμπτωσις, κυρία !... τῆς ἀπάντησε τότε ὁ δόκτωρ. Αὐτὴ τὴν κούρα εἶχα κ' ἐγὼ ὑπ' ὄψιν μου νὰ σᾶς συστήσω. Θὰ γράψω μάλιστα ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς ἀρρώστειας σας σ' ἕνα συνάδελφό μου, εἰδικὸ ὑγιεινολόγο, τὸν κ. Νταῖβις, καὶ νὰ εἴσθε βεβαία ὅτι στὰ χέρια του θὰ δῆτε γιατρειά.

Ἡ ἄρρωστη κυρία ἐφωδιάστηκε μὲ τὸ συστατικὸ γράμμα τοῦ γιατροῦ της καὶ σὲ λίγες μέρες ἀναχώρησε γιὰ τὴν λουτρόπολι ποὺ τῆς εἶχε ὑποδείξει. Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, ἀνησυχη καὶ νευρική, ὅπως ἦταν, σκέφτηκε ν' ἀνοίξῃ τὸ γράμμα τοῦ γιατροῦ της πρὸς τὸν εἰδικὸ ὑγιεινολόγο».

—Ὅσον καιρὸ μὲ κούραρε ὁ γιατρὸς Οὐάλτερ, δικαιολογήθηκε στὴ φίλη της, ἡ ὁποία τὴν συνόδευε στὰ λουτρά, ποτὲ δὲν μοῦ ἐξήγησε ἀπὸ τί ὑποφέρω. Γι' αὐτὸ ἀνοίγω αὐτὸ τὸ γράμμα... Εἶμαι περίεργη νὰ δῶ πῶς ἐκθέτει τὰ τῆς ἀρρώστειας μου στὸ φίλο του γιατρὸ τῶν λαμπατζῶν λουτρῶν.

Τοῦ κάκου ἡ φίλη της τῆς ἐτόνιζε ὅτι ἡ παραβίασις τοῦ γράμματος ἐσήμαινε ἀτρέπεια κ' ἔλλειψι ἐμπιστοσύνης στὸ γιατρό της. Ἐκείνη τὴν ἔτρωγε ἡ περιέργεια, κ' ἐπιτέλους ἄνοιξε τὸ γράμμα καὶ κατάπληκτη διάβασε τὰ ἑξῆς :

«Ἀγαπητὲ Νταῖβις. Κράτησε τὴν κυρία τρεῖς βδομάδες στὰ λουτρὰ καὶ κατόπιν....στεῖλε την πίσω. Θὰ τὴν κρατήσω κι' ἐγὼ ἄλλες τρεῖς βδομάδες καὶ θὰ σᾶς τὴν ξαναστείλω. Ἔτσι θ' ἀρμέγουμε καὶ οἱ δυὸ ἑκ περιτροπῆς τὴν ἰδιότροπη αὐτὴ ἀγελάδα...» !

* * *

Ἕνα στρατιωτικὸ ἀτόσπασμα εἶχεν ἐκδράμει στὴν ἔξοχὴ κ' ἐκεῖ οἱ ἄνδρες του ἠρκολοῦντο στὴν σκοτοδολή, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψη ἑνὸς λοχία. Ἄξαφνα, ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, κατέφθασε τρέχοντας καὶ χειρονομώντας κάποιος ἄγνωστος, ὁ ὁποίος, μόλις πλησίασε τοὺς στρατιῶτες, ἄρχισε νὰ τοὺς φωνάζῃ :

—Γιὰ τὸ Θεό ! Πάψτε τοὺς πυροβολισμούς ! Ἡ σφαῖρες φτάνουν σπίτι μου καὶ θὰ τὸ καταστρέψουν !

Ὁ λοχίας τότε τοῦ ἀπάντησε ἀψηφημένος :

—Καλά, καλά... Μείνετε ἥσυχος. Θὰ στείλω ἕναν στρατιώτη ἐκεῖ κοντά....νὰ προσέχῃ !...

* * *

Κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα. Ἕνας νεοπάντρος Ἄγγλος ταξειδεύει μὲ τὴν Γαλλίδα σύζυγό του. Ἡ κυρία κάθεται σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ λεωφορείου καὶ ὁ Ἄγγλος σὲ μιὰ θέσι στὴ μέση. Μετὰ τὴν πρώτη στάσι, ὁ τρυφερὸς σύζυγος γυρίζει καὶ ρωτᾶ μὲ ἐνδιαφέρον τὴν γυναίκα του :

—Ἄου ! Εἴσθε καλά ;

—Μάλιστα, φίλε μου.

—Τὸ κάθισμά σας εἶνε μαλακό ;

—Πολὺ μαλακό, ἀγαπητέ μου.

—Οὔτε σᾶς βρίσκουν, ἐλπίζω, τὰ ρεύματα τοῦ ἀέρος ;

—Ὄχι, διόλου, εὐχαριστῶ....

—Ὡραία ! Δῶστε μου λοιπὸν τὴ θέσι σας, ντάρλινγκ (ἀγαπητή) ! ...

* * *

Κάποτε ἕνας περιοδεύων θίασος ἔδινε μιὰ παράστασι σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ πόλι τῆς Ἀγγλίας. Στὸ φινάλε τοῦ ἔργου ὁ ἠθοποιός, ὁ ὁποῖος ὑπεδύετο τὸν ρόλο ἑνὸς κακοποιοῦ, ἔπεφτε πάνω στὴ σκηνὴ κεραυνοπληκτος. Ἐπὶ μερικὲς βραδυὲς ἡ τραγικὴ αὐτὴ σκηνὴ τοῦ ἔργου παριστάνετο μὲ ἀρκετὴ ἐπιτυχία. Ὁ ἠθοποιός, ταυτοχρόνως μὲ τὴ λάμψη τοῦ κεραυνοῦ, ἡ ὁποία διέσχιζε τὴ σκηνή, ἔπεφτε νεκρός, ἐνῶ, ἔπειτα ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα ἐπακολουθοῦσε ἡ βροντὴ τοῦ κεραυνοῦ, ἐπιβλητική, προξενῶντας βαθειὰ αἴσθησι στὸ ἀκροατήριο. Ἕνα βράδυ ὅμως τὸ κόλπο τῆς ἀστραπῆς καὶ τῆς βροντῆς εἶχε ἀνατεθῆ σ' ἕναν ἀρχάριο ἐργάτη τῆς σκηνῆς. Ἡ λάμψις ὡστόσο παρήχθη μ' ἐπιτυχία στὴν κατάλληλη στιγμή. Ἡ βροντὴ ὅμως καθυστεροῦσε... Ἄξαφνα τότε οἱ θεαταὶ ἄκουσαν κατάπληκτοι τὸν ἐκνευρισμένο ἠθοποιό, ὁ ὁποῖος ἔμενε τόσην ὥρα ξεπλωμένος πάνω στὴ σκηνή, νὰ φωνάζῃ μὲ λύσσα :

—Ἔ, σύ, ἠλίθιε ! Ρίξε, βρέ, τὴ βροντή !...